

15 DECEMBER 1925

No. 24

30e JAARGANG

DE STER

HALF-MAANDELIJSCH TIJDSCHRIFT
VAN DE HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN

OPGERICHT IN 1896

Als zij nu de ster zagen, verheugden zij zich met zeer groote vreugde. Mattheus 2 : 10.

DE GODDELIJKHEID VAN CHRISTUS VOOR HIJ OP AARDE KWAM.

Toen Jezus op een keer aangevallen werd met vragen en kreet door zekere Joden, die hun afkomst van Abraham als een verzekering van goddelijke voorkeur beschouwden, beantwoordde Hij hun lasterende woorden met de verklaring: „Voorwaar, voorwaar, zeg Ik u, vóór Abraham was, ben Ik.”¹⁾ De ware beteekenis zou beter uitgedrukt wezen, indien de zin als volgt gepunctueerd en aangegeven ware: „Voorwaar, voorwaar, zeg Ik tot u, vóór Abraham, was IK BEN”; wat hetzelfde beteekent indien Hij gezegd had: Vóór Abraham, was Ik Jehova. De listige Joden hadden zich zóó geërgerd om Hem een naam te hooren gebruiken die, door een foutieve overzetting van een vroeger Geschrift²⁾ dat zij bezaten, niet geuit kon worden dan ten koste der pijnen des doods, dat zij onmiddellijk steenen opnamen, met de bedoeling Hem te dooden. De Joden beschouwden Jehova als een onuit-

1) Joh. 8: 58.

2) Lev. 24: 16. Aanteekening 3. — „JEHOVA” EEN NAAM NIET DOOR DE JODEN GEUIT. Lang vóór den tijd van Christus hadden zekere scholen onder de Joden, die altijd gereed waren de wet letterlijk op te vatten, alhoewel niet zonder geringschatting van den geest daarvan, geleerd dat het uiten van den naam Gods als Godslastering werd beschouwd en dat deze zonde een groote ergernis veroorzaakte. Deze uiterst strenge opvatting kwam voort uit de aangenomen, doch ongeïnspireerde verklaring van Lev. 24: 16: „En wie den Naam des Heeren gelasterd hebben, zal zekerlijk gedood worden; de gansche vergadering zal hem zekerlijk steenen; alzoo zal de vreemdeling zijn gelijk de in-

sprekelijken naam, welke niet geuit mocht worden; zij stelden daarvoor in de plaats den heiligen, alhoewel voor hen niet verboden, naam *A d o n a i*, welke de Heere beteekent. Het oorspronkelijke der termen Heere en God, zooals zij in het Oude Testament verschijnen, was *Y a h v e h* of *A d o n a i*; en het goddelijk wezen, aangeduid door deze heilige namen, was Jezus Christus, zooals aangetoond is door de schriftuurplaatsen, die alreeds genoemd zijn. Johannes de Evangelist en apostel stelt Jezus Christus positief gelijk met Adonai, of den Heere, die door de stem van Jesaja sprak¹⁾, en met Jehova, die door Zacharia sprak.²⁾

De naam *E l o h i m* komt herhaaldelijk voor in de Hebreuwsche teksten van het Oude Testament, alhoewel die niet in de Hollandsche overzettingen gevonden wordt. In zijn vorm is het woord een Hebreuwsch meervoudig zelfstandig naamwoord³⁾, maar het duidt veelmeer het meervoudige van verhevenheid of kracht aan, dan meer dan één naam. Het drukt ten volle de hoogste of volkomen verhevenheid en macht uit. *E l o h i m*, zooals het verstaan en gebruikt wordt in de herstelde Kerk van Jezus Christus, is de naam of titel van God den Eeuwigen Vader, Wiens Eerst Geborene Zoon in den Geest *J e h o v a* is — de Eenig Geborene in het vleesch, Jezus Christus.

Jezus van Nazareth, die in een plechtige getuigenis Zich bekend maakte aan de Joden als Ik Ben, of Jehova, die met God was vóór Abraham op aarde woonde, was hetzelfde Wezen, dat herhaaldelijk is vermeld als de God, die het verbond maakte met Abraham, Izaäk en Jakob; de God, die Israëel uit de Egyptische slavernij verlost naar de vrijheid van het beloofde land, de eene en eenige God in 't algemeen bekend aan de Hebreuwsche profeten, door directe en persoonlijke openbaring.

De volkomen overeenstemming van Jezus Christus met de Jehova der Israëlieten, was goed begrepen door de Nephietische

boorling, als hij den Naam zal gelasterd hebben, zal hij gedood worden." Het volgende nemen we uit „*Smith's Comprehensive Dictionary of the Bible*, article „*Jehovah*“: „De ware uitspraak van dezen naam (Jehova), waaronder God bekend was aan de Hebreëen, is totaal verloren geraakt; de Joden zelven ontweken met groote nauwgezetheid alle gebruik ervan en stelden een of ander woord er voor in de plaats, dat met dezelfde klinkers geschreven kon worden (*A d o n a i*, Heere, of *E l o h i m*, God.)

Volgens Joodsche overlevering werd de naam slechts ééns per jaar door den hoogepriester op Verzoendag uitgesproken, als hij het Heilige der Heiligen binnenging, maar hierover bestaat eenige twijfel.

1) Jes. 6: 8-11; vergelijk Joh. 12: 40, 41.

2) Zach. 12: 10; vergelijk Joh. 19: 37.

3) B. v. M. 3 Nephi 11: 13, 14; ook 1 Nephi 17: 40 en merk op uit vers 30 dat hier van den Verlosser gesproken wordt als de God die Israëel verlost heeft. Zie verder Mosiah 7: 19.

profeten, en de waarheid hunner leeringen was bevestigd door den opgestanen Heere, die Zichzelve aan hen bekend maakte, kort na Zijn hemelvaart uit het midden der apostelen te Jeruzalem. Dit is het verslag: „En de Heer sprak tot hen, zeggende: Staat op en komt tot Mij, opdat gij uwe handen in mijne zijde moogt drukken en dat gij ook de teekenen der nagelen in mijne handen en voeten kunt voelen, opdat gij moogt weten dat ik de God Israëls en de God der geheele aarde ben en voor de zonden der wereld omgebracht ben geworden.”

Het zou onnoodig zijn om uitvoeriger uit te weiden over de bewijzen onzer beweringen, dat Jezus Christus God was, zelfs vóórdát Hij een lichaam in het vleesch op Zich nam. Gedurende die vóórsterfelijke periode, bestond er een grondig verschil tusschen den Vader en den Zoon, namelijk, dat de eerstgenoemde reeds door de ondervindingen van het sterfelijk leven heengegaan was, met den dood en opstanding inbegrepen en was daarom een Wezen, in het bezit van een volmaakt onsterfelijk lichaam van vleesch en beenderen, terwijl de Zoon nog onbelichaamd was. Door Zijn dood en de daarop volgende opstanding, is Jezus Christus heden een Wezen gelijk de Vader in alle essentiële kenmerken.

Een algemeene overweging van schriftuurlijke bewijzen, leidt tot het besluit, dat God de Eeuwige Vader Zich zeer zelden aan de aardsche profeten of openbaarders heeft bekend gemaakt, en dan nog wel hoofdzakelijk om de goddelijke autoriteit van Zijn Zoon, Jezus Christus te bevestigen. Zooals tevoren getoond, was de Zoon de werkende uitvoerder in het werk der schepping; door al de tafereelen der schepping verschijnt de Vader meestal in besturende of raadgevende hoedanigheid. Aan Adam, Enoch, Noach, Abraham en Mozes openbaarde de Vader Zich, om de Goddelijkheid van den Christus en het feit, dat de Zoon de gekozen Verlosser van het mensdom was, te bevestigen.¹⁾ T'en tijde van Jezus' doop werd des Vaders stem gehoord, zeggende: „Deze is Mijn geliefde Zoon, in Wien Ik mijn welbehagen heb;”²⁾ en bij de verheerlijking was een getuigenis van gelijke soort door den Vader gegeven.³⁾ Op een nog lateren keer, terwijl Jezus in zielsangst bad, Zich onderwerpende, opdat des Vaders naam verheerlijkt zou worden, „kwam er dan eene stem uit den hemel, zeggende: „En Ik heb Hem verheerlijkt, en Ik zal Hem wederom verheerlijken!”⁴⁾ De opgestane en verheerlijkte Christus werd door den Vader aan de Nephieten op het Westelijk halfroond bekend gemaakt met deze woorden: „Ziet Mijn geliefden Zoon, in den-

1) P. v. G. W. Mozes 1: 6, 31-33; 2: 1; 4: 2, 3; 6: 57; vergelijk 7: 35, 39, 47, 53-59; 8: 16, 19, 23, 24; Abraham 3: 22-28.

2) Matth. 3: 17; ook Markus 1: 11; Lukas 3: 22.

3) Matth. 17: 5; Lukas 9: 35.

4) Joh. 12: 28.

welken Ik een welbehagen heb, in denwelken Ik mijn naam verheerlijkt heb, hoort hem!" 1)

Sedert de gebeurtenis, welke het laatst aangehaald is, was de stem des Vaders niet meer gehoord onder de menschen, in zoverre de Schriften getuigen, tot het voorjaar van 1820, toen beiden, de Vader en de Zoon, aan Joseph Smith verschenen, en de Vader zeide: „Deze is Mijn geliefde Zoon, hoort hem!" 2) Dit zijn voorvallen die opgeteekend zijn, waarin de Eeuwige Vader Zich heeft openbaar gemaakt in persoonlijke uiting of andere openbaring aan den mensch, apart van den Zoon. God de Schepper, de Jehova van Israël, de Zaligmaker en Verlosser van alle naties, geslachten, talen, is Dezelfde, en Hij is Jezus Christus.

1) B. v. M. 3 Nephi 11: 7.

2) P. v. G. W. Joseph Smith 2: 17.

Dit onderwerp is overgenomen uit het boek „Jesus the Christ", geschreven door apostel E. Talmage.

JEZUS VAN NAZARETH.

Indien we heden in Bethlehem waren, zouden we ongeveer een mijl daar vandaan een eenvoudig, klein, verwaarloosd kerkje zien staan, dat bekend is als „De Engel der Herders". Dit was de plaats, waar Lukas van spreekt in: „Er waren herders in diezelfde landstreek, zich houdende in het veld, en hielden de nachtwacht over hunne kudde. En zie, een engel des Heeren stond bij hen, en de engel zeide tot hen: Vreest niet! want, ziet, ik verkondig u groote blijdschap, die al den volke wezen zal; namelijk dat u heden geboren is de Zaligmaker, welke is Christus, de Heere, in de stad Davids." Toen was het dat de hemelsche heirlegers de lieflijke woorden zongen: „Eere zij God in de hoogste hemelen, en vrede op aarde, in de menschen een welbehagen!"

Dus Jezus was te Bethlehem geboren. Als we het geïnspireerde verslag van Zijn kindsheid en jeugd nagaan, zijn jongelingschap, zijn verzoeken, wonderen, toespraken, gelijkenissen, zijn uitzettingen van het Evangelie van zaligheid, zijn verraad, kruisiging, begravenis en opstanding, en Zijn hemelvaart naar Zijn Vader in den hemel, is het alleen maar noodig om te zeggen dat Hij gedurende drie korte jaren in de bediening meer gedaan heeft om de wereld te hervormen dan alle andere menschen gedurende een geheel leven. Want vóór bijna tweeduizend jaren hebben zijn leerlingen de bestemmingen van miljoenen menschen gevormd.

De wet van Mozes vereischte „Oog om Oog". De wet, die Christus brengt, is: „Hebt uw vijanden lief; doe wel aan degenen die u haten." Zijn leeringen zijn gericht op de algemeene broederschap der menschen, de verlossing van zonden en kwaad voor het geheele menschelijk geslacht en het leiden der menschelijke

gedachten van de gewone materiële dingen dezer wereld naar de verheven dingen aan de andere zijde.

De bijna overal verspreide strijd en twist der oorlogvoerende naties op dezen Kerstdag alleen al toonen duidelijk de noodzakelijkheid voor een betere kennis der leeringen van Christus en meer gehoorzaamheid daaraan. En men behoeft geen speciaal profetisch verstand te bezitten om de gedachten te vatten, dat door het vuur en bloed en de duisternis van dit alles het licht van Jezus schijnen zal ter bevrijding en verhooging van het menschedom, naar den voorwaartschen marsch van vrijheid, naar het leven van liefde en naar den dood van den haat.

De vraag is vaak gesteld: „Wat is de edelste mensch?” Toen Marcus Antonius op het doode lichaam van Caesar staarde, zeide hij: „Zijn leven was edel en de eigenschappen waren zoo in hem doorweven, dat de natuur zou kunnen opstaan en tot de wereld zeggen: dit was een man.”

Drie eigenschappen zijn noodig om een man te maken: moed, zachtzinnigheid en gehoorzaamheid, geen onmenselijke moed, zooals dieren en krijgslieden toonen, maar die soort, welke onbevreesdheid en zachtheid samenvoegt. Deze twee hoedanigheden stelden de majesteit van Jezus van Nazareth samen. Onbevreesd ging Hij den dood tegemoet en toch ging zijn vriendelijkheid en medelijden uit tot allen die verdriet hadden en Zijn vergevensgezindheid strekte zich over de geheele wereld uit. Gehoorzaamheid is de kronende grootheid der menschelijke natuur. De mensch is afhankelijk, niet onafhankelijk. Hij is pas groot, wanneer hij den juisten Meester vindt.

Er was eens, zooals de legende vertelt, een zekere reus, Opher genaamd, wiens motto: „Ik dien den sterkste” was. Eerst diende hij den majoor der stad, omdat die de sterkste was dien hij kende; daarna diende hij den hertog en vervolgens den koning en den keizer. Ten laatste vond hij uit, dat de keizer den duivel vreesde, dus liet hij den keizer in den steek en begon den duivel te dienen. Op zekeren dag, toen die twee langs den weg gingen, kwamen zij aan een kruising van twee wegen, alwaar een kruis opgezet was. De duivel deinsde terug, toen hij het kruis zag, en toen Opher hem vroeg waarom hij terugdeinsde, zeide hij, dat hij geen macht, noch autoriteit had, om dat kruis te naderen, hetwelk een symbool van Christus was. Opher verliet terstond den duivel en zocht midelen, waardoor hij Christus kon dienen.

Op een avond ontmoette hij een ouden man, die vertelde, dat, indien hij Christus wilde dienen, hij den mensch moest dienen, want er staat geschreven: „Voor zooveel gij dit één van deze Mijner minste broederen gedaan hebt, zoo hebt gij dat Mij gedaan.”

Opher nu maakte een veerpont op een gevaarlijke plaats aan een rivier, waar vele menschen hun leven verloren hadden. Hier haalde hij de menschen jaar na jaar veilig over.

Op zekeren nacht, toen een vreeselijke storm woedde, werd er aan zijn deur geklopt. Hij opende de deur en zag een klein kind staan. Het kind vroeg onmiddellijk overgezet te worden. Opher trachtte het kind te overreden, dat het beter zou zijn om te wachten totdat de storm verminderd was, maar het kind drong er op aan dat het onmiddellijk zou gedaan worden. Zij begonnen de rivier te kruisen en na langen tijd met den storm geworsteld te hebben, landde het kind veilig aan den anderen kant. Opher was zóó vermoeid, dat hij bewusteloos op den kant neerzonk. De storm was spoedig voorbij en tegen den morgen kwam de zon op en engelen kwamen om den vermoelden man te dienen. Het kind, dat hij over den stroom gezet had, was een engel Gods en Opher had zijn best gedaan om zelfs een klein kind te dienen. Indien wij braaf en sterk en zachtzinnig zijn, den waren Meester gevonden hebben en zijn geboden onderhouden, en onze naasten dienen, dan zal Christus met onze levens tevreden zijn en wij zullen verhooging in Zijn tegenwoordigheid verkrijgen.

In het leven van Christus vinden wij alle daden waardig om na te volgen en iedere handeling en elk voorbeeld in onze eigen levens aan te nemen. Wanneer wij in ernst Zijn voetstappen volgen, zullen we waardiger leven en helpen het menschelijk geslacht naar een hooger en standaard op te voeren en zoodoende „vrede op aarde en aan alle menschen een welbehagen” tot stand brengen.

(Overgenomen uit de „Improvement Era“.)

OLE BULL'S KERSTGAVE.

Op een Kerstavond, toen een groot en deftig uitziend heer langzaam door een der zijstraten van Londen liep, viel zijn aandacht op een kleinen knaap, die voor een winkelraam stond te kijken, waarin verscheidene artikelen (misschien waren sommige tweedehands) te koop lagen. Toen de heer, wiens lang, dik haar ver van onder zijn bonten muts uitkwam, den kleinen knaap naderde, zag hij dat zijn blik op een mooi-uitziende viool gevestigd was, die ongeveer in het midden der etalage hing. Steeds dicht bij hem komende, hoorde hij hem met een zuivere zachte stem een bekende melodie zingen, die hij begeleidde met rhytmische bewegingen van zijn slanke armen en vingers, alsof hij de viool in werkelijkheid bespeelde. Hij bleef stilstaan om te luisteren, geheel onder den indruk van het onschuldig, kinderlijk schouwspel. Terzelfder tijd keek de knaap op, en, verlegen omdat hij gadegeslagen werd, staakte hij zijn spel.

„Denk je dat je net zoo goed op die viool kan spelen, wanneer je er een had, als je kan zingen, kleine man?”

„Ik weet het niet, mijnheer, maar ik zou het graag willen proeven”, antwoordde de knaap.

„Kom maar eens mee”, zeide de heer, en samen gingen ze den winkel binnen. „Hoeveel kost de viool in de étalage?” vroeg hij den winkelier.

„Vijf pond.”

„Dat is veel te veel”, zeide de heer, „laat me eens goedkoopere zien.”

Na vijf of zes violen gezien te hebben, die hij in één oogopslag afkeurde, (de groote blauwe oogen van den knaap begonnen steeds droefgeestiger te worden) overhandigde de winkelier hem een smerige, ouderwets-uitziende viool, met de opmerking: „Hier is een oude viool, die ik van een zeeman overgenomen heb. Ze moet een beetje opgeknapt worden, maar u kan haar krijgen, zooals ze nu is, voor één pond en tien shilling. De heer onderzocht haar nauwkeurig en verklaarde dat zij erg verwaarloosd was, maar dat hij er slechts één pond voor wilde geven, wat de winkelier na weinig aarzelen aannam en het geld werd hem betaald.

„Doe er een nieuwe snaar op inplaats van deze gebrokene”, zeide de heer, „en lever me een goeden strijkstok; ik zal er wel extra voor betalen.”

Terwijl dit gedaan werd, keek de heer op het kleine, bleeke, verbaasde gezicht neer en zeide: „Hoe heet je?”

De jongen antwoordde onmiddellijk: „Leo! en mijn vader bespeelt het klokkenspel. Als u goed luistert, kunt u hem nu hooren!” De heer luisterde een oogenblik en toen de klank der goede, oude klokken wegstierf, overhandigde de winkelier hem de viool en strijkstok, gereed voor gebruik. Na het instrument voorzichtig gestemd te hebben, ontknoopte hij zijn met bont gezoomde reisjas en na de viool onder zijn kin gebracht te hebben, begon hij zachtjes en lieflijk het deuntje te spelen, dat de Kerstklommen juist hadden geluid. Hij speelde eenige minuten voort, fantaseerde alle moeilijke variaties op de melodie en eindigde met deze nogmaals te spelen, vergezeld van prachtig klinkende accoorden. Nadat de viool en strijkstok in de kist waren gelegd, overhandigde hij deze aan den verbaasden knaap en hem over zijn krullend haar strijkende, maakte hij den knaap er op opmerkzaam, terwijl hij zijn overjas dichtmaakte: „Neem de viool mee en draag er goed zorg voor; zij is minstens honderd pond waard. Probeer het deuntje te leeren spelen, dat ik je buiten bij de étalage hoorde zingen en vele andere die je kunt leeren. Zeg aan je vader, dat hij een goeden onderwijzer voor je moet vinden. Je mag deze viool houden; ze is een Kerstgeschenk van Ole Bull.”

Hij opende de deur voor zijn kleine beschermeling en verdween tusschen de menschen, juist toen de Kerstklommen weer hun vroolijk wijsje begonnen te verkondigen.

Vele jaren geleden, toen we onze praktijk in de rechten uitoefenden te Boston, was Ole Bull een van onze cliënten en vonden we hem de bekoorlijkste persoon die we ooit ontmoet hadden.

Langen tijd daarna, toen we de jaarlijksche bijeenkomsten van onze sociëteit in onze Boston-muziekzaal zouden houden, vroegen we Ole Bull om „The Carnival of Venice” voor ons te spelen en onze muziekzaal was tot aan den nok toe gevuld met toehoorders, ongeveer 3000 duizend in getal, alleen om hem te hooren spelen.

Toen hij in Noorwegen gestorven was, woonden ongeveer 100.000 Noren (indien ik me goed herinner) zijn begrafenis bij.

(Overgenomen uit The Children's Friend.)

ONHOUBBARE BEVOLKINGSTHEORIEËN.

Het hoofd van de St. Paul's kathedraal te Londen, de a n Inge, beveelt beperking van het kindertal aan. „Beperk vrije educatie tot niet meer dan drie kinderen per gezin”, zegt deze respectabele geestelijke. Hij gelooft dat ouders het kindertal zullen beperken, als ze de schoolopvoeding van al hun spruiten boven het begunstigde klaverblad zelf moeten bekostigen.

Onze goede de a n schijnt niet veel rekening te houden met de menschelijke natuur. En met vele anderen tobt hij er over, dat de burgermensen de meeste kinderen hebben, dat het geboortecijfer het laagst is onder de ontwikkelde klassen.

Voor het oog mijner verbeelding verrijst een Nancy Hanks: blootsvoets, een vrouw die noch lezen noch schrijven kan, die liefderijk haar dreumesje verzorgt in een ongevloerd, raamloos hutje. De a n Inge zou haar zeker toegevoegd hebben: „Vrouwtje, laat het kinderbaren maar aan de ontwikkelde, hogere klassen over.” Edoch, die dreumes was Abraham Lincoln!

De bevolkingstheorie van Maltus van het jaar 1798, dat de bestaansmiddelen in een rekenkundige reeks aangroei en de bevolking aangroeit in een meetkundige reeks, hield steek in Amerika, wat de bevolking betreft, tot op 1890. Door Malthus werd voorspeld, dat de bevolking der Vereenigde Staten zich elke 25 jaar verdubbelen zou. Dat bleek waar te zijn tot op 1890. Er zijn heden echter reeds 35 jaar verlopen sinds dat jaar en er mankeeren 13.000.000 aan de verdubbeling.

Malthus overschatte den bevolkingsaangroei en onderschatte de voedselproductie. Hij was geen ziener; noch het uitvinden en de ontwikkeling van stoommachines, noch het openen van nieuwe, uitgestrekte spijsmarkten werd door hem voorzien. Na de volkstelling van 1860 werd er geschat, dat de bevolking der Ver. Staten in 1900 wel 100.000.000 beloopten zou. In werkelijkheid bedroeg zij 77.000.000. Malthus profeteerde dat Engeland in 1900 een bevolking van 112.000.000 hebben zou. Engeland en Wales telden in dat jaar 32.000.000 zielen.

(Zie vervolg op bladzijde 383.)

KERSTGROETEN.

Kerstfeest, dat gevierd zal worden vóórdat „De Ster” wederom zal verschijnen, wordt door alle Christen-naties als heilig geacht, want op dezen dag herdenken wij de geboorte van Christus in Bethlehem, wat meer dan negentien eeuwen geleden is. Of nu 25 December de juiste datum Zijner geboorte is, doet niets ter zake, want de geest des Meesters wordt nog steeds overal gevoeld en beïnvloedt de wereld ten goede.

In dit jaargetij denken we meer dan op eenig anderen tijd aan onze vrienden en aan degenen, die we zeer liefhebben en trachten hen in daad en woord gelukkig te maken. Het hart van den waren Christen is beter gestemd en meer medevoelend met Kerstmis, en de geest van vrede op aarde in menschen een welbehagen, is de wensch van het menschelijk geslacht.

Is dit geen wonderlijke getuigenis van de Goddelijke geboorte en Zending van Christus? Hij was een man van droefenis en had ondervinding van smarte; Hij werd veracht. Toch heeft Hij ons leed gedragen en werd gewond voor onze overtredingen. Door alle eeuwen heen is verbod aan Hem getoond en de mensch heeft onder alle omstandigheden in dit leven vreugde en vertroosting gevonden door Hem te dienen. Hij wordt geliefd en aanbeden door allen, die Hem hebben leeren kennen. Voor de Heiligen der Laatste Dagen is Christus de Ontwerper onzer zaligheid, want door Hem hebben wij de wet van de Celestiale Heerlijkheid ontvangen. Dus wij zullen gezamenlijk Kerstfeest vieren en onze vroomheid toewijden aan den Zoon des Allerhoogste.

Aan alle leden der Kerk en lezers en lezeressen van ons geliefd tijdschrift „De Ster” brengen wij een Kerstgroet en wenschen u vreugde in uw huizen en een gelukkig Kerstfeest.

Zr. LANORA S. HYDE.

Pres. C. S. HYDE.

.....
*Hetgeen gij schuldig zijt aan uw geweten, is een
schuld waarvoor niemand U kwijtschelding kan geven.*
.....

ZONDAGSSCHOOLWERK.

Voorspel.

Andante.

8 ft. stops.

TRACY Y. CANNON.

AVONDMAALSVERS VOOR JANUARI 1926.

Kindertjes, de Heiland mint u,
 Ook voor u gaf Hij Zijn bloed,
 En de wederliefde bindt u,
 Dat gij Zijn geboden doet.

Naspel.

8 and 4 ft. stops.

on left knee swell. off

GEZAMENLIJKE OPZEGGING VOOR JANUARI 1926.

(Mattheus, hoofdstuk 22, verzen 37-39.)

„Gij zult liefhebben den Heer, uwen God, met geheel uw hart,
 en met geheel uwe ziel, en met geheel uw verstand.

Dit is het eerste en het groote gebod.

En het tweede, aan dit gelijk, is: Gij zult uwe naasten liefhebben als uzelfen.”

DE PROFEET DER LAATSTE BEDEELING.

23 December 1805 werd de Profeet Joseph Smith in de stad Sharon, staat Vermont, V.E.S., geboren. Zijn geboorte was een belangrijke gebeurtenis in de geschiedenis der wereld. Zij is het begin der aardse loopbaan van den man, die later openbaringen van omhoog ontving en wederom een ware kennis van God en het plan van eeuwige zaligheid aan de wereld bracht.

Zijn werk was om de bedeeling van de Volheid der Tijden in te voeren en de Kerk van Jezus Christus weder op te richten op deze aarde. Hij kwam met den geest en de macht van Elias — een voorlooper om den weg voor de tweede komst van den Messias te bereiden — en ontving het Heilig Apostelschap door goddelijke aanstelling en ordinatie.

Joseph Smith was net zoo waarlijk een profeet des Heeren als Abraham, die door God gekozen was uit de machtige geesten, om een leider te worden van Zijn volk; óf, zooals Jeremia, die bekend en verordineerd was vóórdat hij uit zijn moeder geboren was; óf van Paulus, de groote Apostel, wien de Heere verklaard had een uitverkoren vat te zijn, om Zijn naam voor de Heidenen, en Koningen, en de Kinderen van Israël te brengen. Van den profeet Joseph Smith zeide de Heere: „Daarom Ik, de Heere, wetende het onheil, dat op de inwoners der aarde zou komen, riep Mijnen dienstknecht Joseph Smith Jr., en sprak tot hem van den hemel en gaf hem geboden; en Ik heb de volheid van Mijn Evangelie door de hand van Mijnen dienstknecht voortgezonden.”

Sedert de organisatie der Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen in het jaar 1830, is dit „Evangelie van het Koninkrijk” in vele landen gepredikt geworden en duizenden rechtvaardige mannen en vrouwen hebben de getuigenis des Heiligen Geestes ontvangen, dat de Zending van dezen laterdaagschen Profeet goddelijk is en dat de leeringen dezer Kerk aan hem geopenbaard waren door den Heere Jezus Christus.

Om deze reden achten wij het gepast zijn verjaardag te herdenken en hulde te betuigen aan den man, die sprak met Jehova.

C. S. H.

Onhoudbare Bevolkingstheorieën.

(*Vervolg van bladzijde 380.*)

Rekent men de nieuwere landen, waar de bevolkingsaangroei ongeregeld is, niet mee, dan komt een doorsnee-cijfer van 50 jaar voor het verdubbelen der bevolking dichter bij de roos. Engeland's bevolking heeft zich in ongeveer 55 jaar verdubbeld, die van Argentinië in 21.

Voedselschaarschte en hongersnood zouden den bevolkings-

aanwas in toom houden, dacht Malthus — overvloed doet dat tegenwoordig. De volksklassen die het „geef ons heden” dagelijks op de lippen hebben, nemen veel sneller toe dan degenen die onbekommerd den dag van morgen tegemoet zien: precies het tegenovergestelde van wat Malthus leerde.

Schrijver dezes woont in Utah, een bergstreek die voor de komst der Mormonen als onherbergzaam stond aangeschreven. Volstrekt geen land voor menschen die in een onbeperkt kindertal gelooven. Voor den Mormon is het huwelijk geen zaak van willekeur, maar een positief gebod van den Almachtige. Huwelijk, voortplanting en het opvoeden der kinderen in het licht der waarheid staan aangeteekend onder de voornaamste bestaansdoeleinden. Wie daarin willens te kort schiet, beantwoordt niet aan het deel zijner schepping en begaat een groote zonde. De bevolking van den Mormonenstaat heeft er jaren lang met rechtmatige trots op gewezen dat kinderen — welgeschapen, gezonde kinderen — Utah's beste oogst waren. En de dorre woestijn, waarvan een Malthus zeker nooit bestaansmiddelen verwacht zou hebben — Daniël Webster, de groote staatsman, bood er geen cent voor — is een lusthof geworden!

Onze planeet is nog lang niet overbevolkt. Men make zich niet ongerust. Terwijl de beschaving toeneemt, zal wellicht de mensch minder eten en meer produceeren. En wij mogen verwachten dat èn sociale èn oeconomische wetten beduidenden invloed zullen hebben op het tempo van den bevolkingsaan groei.

Salt Lake City, Utah.

FRANK I. KOOYMAN.

HET LICHT, DAT NOOIT MEER VERDWIJNT.

Op den langen, stoffigen weg liep een jonge man met vermoeiden tred. Zijn hoofd was voorover gebogen en zijn oogen dwaalden her- en derwaarts, als zochten zij iets in de korenvelden, die aan weerszijden van den weg lagen. Hij was zichtbaar vermoeid, want hij struikelde over bijna elke oneffenheid, die hij op zijn pad ontmoette. Blijkbaar was hij van verre gekomen: zijn schoeisel en zijn kleeding waren grijs van het stof. In de schaduw van een boom zette hij zich neder op een grasheuveltje en rustte. Maar zijn oogen hielden niet op met zoeken. Onafgebroken tuurde hij tusschen de korenhalmen van het ene veld na het andere.

Daar kwam een grijsaard aan. Voor den jongen man bleef hij stilstaan en vroeg: „Wat zoekt gij toch?”

De jongeling antwoordde: „Er is geen mensch ter wereld, die het mij heeft gezegd, geen boek, waarin ik het las, maar toch weet ik het, want een stem heeft het mij gezegd, een stem in mij of bij mij, van een onzichtbare, ik weet het niet. Maar ik hoor haar duidelijk. „Wat vertelt zij u dan?” „Dat er een bloem is, een roode bloem met gouden hart; haar schoonheid overtreft die van

alle andere bloemen op aarde. Haar geuren verkwikken de zielen van hen, die haar bezitten. Nimmer verwelkt zij, nimmer faalt zij haar lieflijke stralen uit te zenden om moede oogen te verhelderen en verslagen harten te doen kloppen van vreugde. Zij kan niet sterven, maar bloeit in steeds grooter wordende heerlijkheid, hoe langer men haar bezit. Kent gij zulk een bloem en weet gij waar ik haar kan vinden?" Maar de oude man lachte treurig en zeide: „Gij ook al? Nooit zult gij haar vinden, want zij is hier niet. Ook ik heb vele jaren gezocht, maar niet gevonden. Nu zijn mijn oogen moede en ik zoek niet meer. O, gij arme dwaas!" En hoofdschuddend vervolgde de grijsaard zijn weg.

Na een korte poos ging ook de jongeling weer verder. En velen waren er, die hij ontmoette op zijn weg, aan wie hij vroeg: „Kent gij die bloem, welke ik zoek en weet gij waar ik haar kan vinden? Doch nimmer kreeg hij een bevredigend antwoord. Sommigen lachten hem uit om zijn domheid en bespotten hem, anderen keurden hem niet eens een antwoord waardig en wezen zwijgend op hun voorhoofd.

Eindelijk, na veel ingespannen zoeken, ontmoette hij een goed en welgedaan man. Zijn oogen straalden van louter levensvreugd en zijn geheele wezen getuigde van gezondheid en kracht. Deze vroeg den vermoeiden wandelaar: „Wat wilt gij, mijn vriend?" De moede zwerver, wien de hoop begon te ontzinken, herleefde bij den aanblik van dezen vroolijken mensch. „Ik zoek de bloem, wier adem de zielen der menschen tot nieuw leven wekt en hen opheft uit de zorgen des levens. Zij is onsterfelijk en kan niet verwelken. Weet gij iets van haar?"

„Ja, ik ken haar!" antwoordde de vriendelijke man.

„Ik wil u haar toonen en geven, mits gij gelooven wilt." „Maar ik geloof, het is juist het geloof in haar bestaan, dat mij kracht geeft zonder ophouden te zoeken. O, eindelijk, eindelijk!" En vol vreugde volgde hij zijn begeleider.

Voor den zoom van een woud bleven zij stilstaan.

„Daar is de bloem, die gij zoekt!" zeide de vriendelijke man en wees naar een plek tusschen het kreupelhout. En zie, daar bloeide een bloem, fier en trotsch, haar roode kelk omsloot een gouden hart, de geur was lieflijk en de aanblik schoon. Met een juichkreet snelde de jongeling er heen, plukte haar en drukte haar aan zijn borst.

„Blijf bij mij, dan zal zij niet verwelken", zeide zijn begeleider. Maar ach, het duurde niet lang of de bloem verloor haar glans, de blaadjes vielen af en wat hij overhield, was weldra niet meer dan een kale, dorre stengel. Tot in zijn ziel bedroefd verliet de jonge man zijn nieuwen vriend en ging weer verder.

En het gebeurde nog enkele malen, dat men hem als antwoord op zijn vragen een bloem toonde, rood en met een gouden hart.

Doch telkens weer ontdekte hij dat het de bloem niet was, welke hij zocht, want zij verwelkte.

Doodelijk vermoeid en met een hart vol droefheid en teleurstelling sleepte de jonge man zich voort, totdat hij den oever van de zee bereikte. Uitgeput zette hij zich neder op een duin.

„Zal ik haar ooit vinden? Hier, in deze kale duinen en op de zee, in dat groote, bittere water zeker niet!” En strijdensmoede ging hij voorover liggen, met het hoofd in zijn armen en schreide. Boven zijn hoofd loeide de wind.

Plotseling hoorde hij een stem, zacht, doch helder, aan zijn oor klinken, zeggende: „Sta op en zie naar de zee.”

Verbaasd keek hij op, duidelijk had hij de stem gehoord en verstaan, ondanks het geraas van den wind. En hij keek.....

Midden in de kokende golven stond, op een rots, een witte gedaante, vol majesteit en heerlijkheid. Onbeweeglijk stond de gestalte daar. En de rechterhand droeg een bloem, een schitterende juweel gelijk.

„Zie, daar is de bloem die gij zoekt, deze is het wier geuren de menschen uit hun gevangenschap bevrijdt en wier stralen het moede oog verkwikken en het Licht verspreiden, dat nooit meer verdwijnt. Gaat en neemt bezit van deze bloem!” De wind was tot een storm aangegroeid, woest kolkte de branding. De jongeling aarzelde. „Vreest niet, ik zal u geleiden!” zeide de stem en zij klonk als de stem van den Trooster.

Toen aarzelde de jonge man niet langer en wierp zich in de golven. Als waren zij boos over deze vermetelheid, verhieven zij zich nog eens zoo hoog en sloegen hem terug. Maar hij versaaide niet; krachtig kliefden zijn armen het schuimende water. Hij naderde; hij had de bloem gezien; niets kon hem nu meer tegenhouden. Onstuimig beukten de golven op hem los, het schuim verblindde zijn oogen. Doch hij hield vol en overwon. Nog enkele meters slechts. Nog éénmaal verhief zich de branding met dreigend geweld, doch zij vermocht niets meer tegen hem, die, het zoo lang gezochte kleinood dichtbij wetende, van geen wijken meer wist. De wind en de golven bedaarden, de man had zijn doel bereikt. Hij klemde zich met de eene hand aan de rots en strekte de andere verlangend nit. De zwijgende, lichtende gestalte boven hem bukte zich en gaf hem de bloem. De jonge man zwom naar land terug en spoedde zich met zijn schat naar haar, die zijn ziel liefhad, vol vreugde en blijdschap. Maar zijn Liefste vreesde zeer en zeide: „Werp weg die bloem, ziet ge niet dat het maar een gewone papaver is? Zij zal u schade doen!”

Toen doeg hij de bloem in zijn hart en daar bloeit zij, de roode, met haar gouden hart, tot op dezen dag. En zij neemt toe in glans en heerlijkheid en leert hem vele schoone dingen. Maar als hij toelaat, dat deze bloem wordt uitgerukt, dan moet hij zijn zwerftocht weder opnemen, moeder en moedelooser dan ooit tevoren, want op aarde vindt hij haar misschien nooit weder.

HET WARE MORMONISME.

Leer, Leven en Lotgevallen der Laterdaagsche Heiligen.

Door FRANK I. KOOYMAN.

Geschreven voor „Eenheid”, Weekblad voor Maatschappelijke en Geestelijke Stroomingen, Redactie J. Eigenhuis, Den Haag, die het onderwerp inleidde met een artikel over het Boek van Mormon: „Het Jongste Heilige Boek”.

(Vervolg.)

De dichter zegt:

„Naar 't hoogste meet men 'n volk. Wel is een keten
Nooit sterker dan zijn zwakste schakelwron,
Maar dichters zal men nimmer lager meten
Dan 't hoogste vers, dat aan hun hart ontsprong.
Geen volk is kleiner dan zijn grootste kindren.”

Devote Mormonen, zowel vrouwen als mannen, spreken van den veelvouddecht als een heilige orde, een voortreffelijk middel tot het verkrijgen van persoonlijke en sociale zegeningen. Evenals zij met hart en ziel in het voortbestaan van den menschelijken geest gelooven (men denke aan den doop voor de dooden), zoo gelooven zij ook in het vóór-bestaan en beschouwen het als een eminente vroomheidsdaad, dat de geboorte eener menschelijke ziel onder den vollen invloed van het Evangelie mogelijk gemaakt wordt. Dat zulk een aspect het vader- en moederschap tot een hooge deugd kan verheffen, is gemakkelijk te zien. De ouders deelen dan in de scheppingsfunctie der Godheid: een leerstuk, dat wel in staat is beslag te leggen op het verbeeldings- en gevoelsleven van normale geesten.

De voornaamste punten in de openbaring omtrent het veelvoudige huwelijk zijn:

1. Een echtvereniging „voor tijd en alle eeuwigheid” kan alleen voltrokken worden krachtens het gezag van Gods priesterschap, dat in en door Joseph Smith hersteld werd.
2. Dat gezag en die belofte van den huwelijksduur werden aan de aartsvaders gegeven, in het bijzonder aan Abraham.
3. Het priesterlijk gezag, dat de ouden droegen en dat in Joseph Smith hersteld werd, kan meervoudige huwelijken toestaan, zooals die oudtijds onder de aartsvaders bestonden.
4. De belofte, aan Abraham gemaakt „aangaande zijn zaad..... zoo ontelbaar als de sterren..... is eveneens de uwe, omdat gij van Abraham zijt.”

Dit leerstuk zag in het naleven van het eerste gebod aan Adam gegeven: „Weest vruchtbaar en vermenigvuldigt u” en het verkrijgen van een talrijk en deugdzaam nakroost (dat tevens in de eeuwigheid zou toenemen) een hoogen hemelzegen en vormde den grondslag van een zeer reële religieuze impuls.

Afgezien nog van de religieuze of moreele beteekenis is er aan

deze instelling ook een hoogst interessante sociale phase en wei de oplossing van het sexueele vraagstuk, dat alle rationeele humanitaircn niet verstart in dogmatische tradities, zoo ernstig bezighoudt. Der Mormonen oplossing hield verscheiden in het oog springende voordeelen in. De socioloog zal ze op prijs weten te stellen:

„Het recht en het voorrecht van iedere eerbare vrouw om een echtgenoot en moeder te worden, wat haar in enkelvoudig echtverband onder bestaande toestanden (het grooter aantal vrouwen dan mannen, tegenzin van de mannen in het huwelijk etc.) feitelijk ontzegd was; de uitroeiing van het sociale kwaad; het voortbrengen van een gezonder nakroost en de fysieke, verstandelijke en moreele verbetering van het menschelijk geslacht — dat waren enkele der temporeele en tastbare redenen, die aangevoerd werden.” (O. F. Whitney, „History of Utah”, Vol. I, p. 212.)

De reeds eerder genoemde niet-Mormoonsche schrijver Robert C. Webb zegt op bl. 242 van zijn boek: „Dat polygynie (dr. Webb spreekt van poly-gynie, naar het Grieksche woord gynie (vrouw) en niet van poly-gamie, van het Grieksche gamos (huwelijk). Veel-wijverij zou hier dus het juiste vertaalwoord zijn, als het Hollandsche woord heden niet uitsluitend de ongunstige klank had)..... „Dat polygynie, zooals die bij de Mormonen uitgeoefend werd, werkelijk deze begeerenswaardige voordeelen insloot, is een feit, dat bevoegde waarnemers bevestigen.”

(Wordt vervolgd.)

Aangekomen.

Uit Zion zijn aangekomen en in verschillende vertakkingen geplaatst, ouderlingen G. V. Ricks, D. G. Thomas en Wm. F. Ashton.

Rectificatie: Op bladzijde 372 van het vorige nummer leze men onder **Aangekomen 24 April**, wat **24 November** moet wezen. En ouderling Winkel, wiens voorletters A. G. zijn, is de broeder van Thijs Winkel, die hier reeds 25 maanden werkzaam is geweest.

INHOUD.

De Goddelijkheid van Christus		Zondagsschoolwerk.	blz. 382
voor Hij op aarde kwam	blz. 373	De Profeet der laatste Be-	
Jezus van Nazareth.	376	deeling	383
Ole Bull's Kerstgave	378	Het licht, dat nooit meer ver-	
Onhoudbare Bevolkings-		dwijnt	384
theorieën	380	Het ware Mormonisme	387
Kerstgroeten	381	Aangekomen	388